

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο 'Αθήνα, 27 Φλεβάρη 1921

ΑΡΙΘ. 725 (ΦΥΛ. 9)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΗΣ (Λαύρας): Βλάχικος γάμος—Γριά παλιά έρωμένη—Στό είκονοστάσι—Αυτό είναι όλο.
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τά δυό τριαντάφυλλα του Χάρου» (συνέχεια).
Ν. ΠΑΛΛΗΣ: Μπρουσός (συνέχεια),
ΟΙ ΓΥΝΗΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΡΩΣΣΗ.
ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ: 'Ο ύπνος της Σόνιας.
Ν. ΛΟΓΓΟΣ: Τό βιολί μου.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα και πράγματα.
Π. ΧΑΡΗΣ: Γιακουμής—Μιμής.
ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Κριτικά επιγράμματα.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ: Τό μοδιστράδικο της Μαρή—Κλαίρ.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνική φιλολογία.—Ξένη φιλολογία.—Νέα Βιβλία.—'Η Κοινή Γνώμη.—Βαρβαροπάζαρο.—Χωρίς γραμματισμο.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ

ΒΛΑΧΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Χαρά στή θερολιγερέη για τέιον καβαλάρη !
Τόν διοματάρη τό γαμπρό και τόν ασίτη
"Ήλιος : κι αστραποβόλαγε στο τρίχρονο πουλάρι,
Παγαίοντας καμαρωτός ανάμεσα στο ψίκι.

Και μούλες χαλκοκούδουνες κι άτια πού χλιμιντρί-
(ζανε,
Λαγοΐτα σμπάρα και βιολιά π' άχοΐσαν οί ραχοΐλες
Κ' έκεινες πού ροβόλαγαν και τούς καλωσορίζανε,
Τού πωλιγγάτου οί ροδομάγουλες Βλαχοΐλες.

Νύφη : πού σέ στολίζανε, σέ λούζανε, σ' αλλάζανε,
Μέ τά Γιαννιώτικα φλουριά και μέ στολίδια ντόπια,
Τάρονάκια σου λυπητερά στή σισούγγα τους θελάζανε
Γιά τήν Κυρά πού πάει ο νιός σιά ξένα σταντοΐπια.

ΓΡΙΑ ΠΑΛΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

Και τώρα σάν πρώτα σου φέρνω λουλούδια
Και πάλι σάν τότε σου γράφω τραγούδια
Τί τάχ' άν ασπρίσαν τά μαΐρα μαλλιά σου,
Τί τάχ' άν παγώνει και διώχνει ή άγκαλιά σου;

Τό κάθε τραγούδι μου κ' ένας καημός μου
Γιά τά όσα, στο πλάι σου, περάσαν εμπρός μου,
Τό κάθε λουλούδι σιά πόδια σου εκεί,
Συρνάει μιá σιγιμούλα της ζωής μαγική.

Τήν πρώτη σου νιότη με τόνειρο ζήσε !
Στιγμές πού διαβήκαν κι ο ήσκιος τους είσαι,
Πού άπλώνει, μακραίνει με τόνειρο αντίμα
Και γίνεται θρήνος και χύνεται κλάμα.

Ξεχνιέται μπροστά σου ζητώντας άκόμα
Νά πάρει δροσιά τό φρυγμένο μου στόμα,
Βροσούλα, πού δροσίζεις κάποιον καιρό,
Βροσούλα, π' άπόμεινες δίχως νερό !

ΣΤΟ ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙ

Πονοΐδες κ' ήρθες νάσπαστείς στήν εκκλησιόιά τό δεΐ-
Λιγάκι φως τρεμόπαιζεν άπό τάχρό καντήλι (κι
Στό μαΐρο τό ματιήλι σου, σιά κασιτανά μαλλιά σου,
Και στο μικρό πού κράταγες, φτωχή, στήν άγκαλιά
(σου.

Κ' έτσι όπως είδουνα σιμά στο εικόνισμα, μού φάνη
Τάχα πώς έβγαζε ή Κυρά τό φωτερό στεφάνι,
Και τό περνούσε δλόγγρα στή δόλια κεφαλή σου,
Και στήν είκόνα σ' έμπαζε και σέ και τό παιδί σου.

Κι ανάμεσα στής εκκλησιόιάς τό ήσκιόφωτο, σέ λίγο,
Σάν όνειρο κ' είκόνισμα και σέγανε ξανοίγω·
Κοιτάξα πότε κατά σέ και πότε τήν Παρθένα,
"Ως ότου πιά κ' ή Παναγιά και ού γενήγαι' ένα !

ΑΥΤΟ ΕΪΤΑΝ ΟΛΟ

"Ως πού νά 'ρθείς· κι ώρα καλή σου !
Λίγη εΐωδιά π' άφισε ο άνθός,
'Αηδονολάλημα και σδήσου·
Μιά χαραγγή, και πάει τό φως.

Κ' έτσι περνά κι αυτό και κείνο,
'Η λίκρα, ο πόνος κ' ή χαρά,
Τό γέλιο αντίμα με τό θρήνο
Κι όλα λές κάνουνε φτερά.

Και πές : Αυτό είταν όλο κι όλο :
'Κ' είταν ώραίο κ' είταν καλό,
Σάν περβολάκι μυροβόλο,
Σά λιόγευμα μέσ στο γιολό.

Κίεπνο, Φλεβάρη 1921.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΗΣ (ΛΑΥΡΑΣ)